

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת כי תשא תשע"ו תהא שנת עתה ואחישנה.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מדור גלגלים בתורה מופיע בעמוד ט"ז.

קישור להורדת תוכנת הרמז בגירסא חדשה עם הוספות רבות

<https://drive.google.com/file/d/0B8NARozmpeUAQ3A1QjhqUzhWY0U/view>

מאמר 'בינו שנות דור ודור'

6000 פסוקים בתורה כנגד ששת אלפים שנה

שהעולם קים.

[מתפרסם מחדש עם הוספות חדשות - חלק ט"ו]

2707 – השנה האמצעית של המשכן.

מובא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (שמות מ, ב) "ביום החדש הראשון באחד לחדש תקים את משכן אהל מועד" הוא הפסוק ה-2707 מתחלת התורה, ושנת 2707 לבריאת העולם היתה השנה האמצעית של המשכן בארץ ישראל, שהרי נכנסו לארץ בשנת 2488 והתחילו לבנות את בית המקדש בשנת 2928 והעבירו את הארון לירושלים, יוצא ששנת 2707 היא נקדת האמצע של זמן המשכן.

2711 – השנה האמצעית של אש המזבח.

מובא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (שמות מ, ו) "ונתתה את מזבח העלה לפני פתח משכן אהל מועד" הוא הפסוק ה-2711 מתחלת התורה, ושנת 2711 לבריאת העולם היתה השנה האמצעית של האש של מעלה שירדה על המזבח, שהרי נכנסו לארץ בשנת 2488 וסימו לבנות את בית המקדש בשנת 2935, ואז עברה האש מן השמים למזבח שבמקדש, יוצא ששנת 2711 היא נקדת האמצע של זמן האש שירדה על המזבח שבמשכן, כמובא בגמרא (זבחים סא:): אש שירדה מן השמים בימי משה, לא נסתלקה מעל מזבח הנחשת, אלא בימי שלמה, ומבאר רש"י 'אלא בימי שלמה' שנסתלקה משם למזבח אבנים שעשה שלמה. ורואים שאותה האש שהיתה אצל משה עברה למזבח אבנים שעשה שלמה. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ששנת 2711 היא ב'תשי"א אותיות א"ש ב"ת.

2715 – גִּדְעוֹן וְהַמְזִבַּח.

מוֹבָא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (שמות מ, י) "וּמְשַׁחְתָּ אֶת מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת כָּל כְּלָיו וְקִדְשָׁתָּ אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קֹדֶשׁ קְדָשִׁים" הוא הפסוק ה-2715 מתחלת התורה, ושנת 2715 לבריאת העולם היא השנה האחרונה של גִּדְעוֹן, שִׁזְכָּה לְמִלְאָךְ ה' שֶׁהִתְגַּלָּה אֵלָיו וַיִּרְדָּה אֵשׁ מֵהַשָּׁמַיִם וְכוּ', וְהָקִים מִזְבֵּחַ עוֹלָה, וְהִכְרִית אֶת מִזְבֵּחַ הָאֲשֵׁרָה וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שופטים ו, כא) "וַיִּשְׁלַח מִלְאָךְ ה' אֶת קָצֵה הַמַּשְׁעֲנַת אֲשֶׁר בְּיָדוֹ וַיַּגַּע בַּבֶּשֶׂר וּבַמִּצּוֹת וַתַּעַל הָאֵשׁ מִן הַצּוּר וַתֹּאכַל אֶת הַבֶּשֶׂר וְאֶת הַמִּצּוֹת וּמִלְאָךְ ה' הִלָּךְ מֵעִינָיו: וַיֵּרָא גִדְעוֹן כִּי מִלְאָךְ ה' הוּא וַיֹּאמֶר גִּדְעוֹן אֵהָה אֲדַנִּי יְדוּד כִּי עַל כֵּן רָאִיתִי מִלְאָךְ יְדוּד פָּנִים אֶל פָּנִים: וַיֹּאמֶר לוֹ ה' שְׁלוֹם לָךְ אֵל תִּירָא לֹא תָמוּת: וַיָּבֹן שָׁם גִּדְעוֹן מִזְבֵּחַ לֵה' וַיִּקְרָא לוֹ ה' שְׁלוֹם עַד הַיּוֹם הַזֶּה עוֹדְנוּ בְּעִפְרַת אַבִּי הָעֲזָרִי: וַיְהִי בְלִילָה הַהוּא וַיֹּאמֶר לוֹ ה' קַח אֶת פֶּר הַשּׁוֹר אֲשֶׁר לְאַבְיָךְ וּפֶר הַשָּׂנִי שֶׁבַע שָׁנִים וְהִרְסַתְּ אֶת מִזְבֵּחַ הַבַּעַל אֲשֶׁר לְאַבְיָךְ וְאֶת הָאֲשֵׁרָה אֲשֶׁר עָלָיו תִּכְרֹת: וּבְנִיתָ מִזְבֵּחַ לֵה' אֱלֹהֶיךָ עַל רֹאשׁ הַמַּעוֹז הַזֶּה בְּמַעְרְכָה וְלִקְחַתָּ אֶת הַפֶּר הַשָּׂנִי וְהִעַלְתָּ עוֹלָה בְּעֲצֵי הָאֲשֵׁרָה אֲשֶׁר תִּכְרֹת". וגם לפי שיטת 'סדר עולם רבה' שסוף שנות גִּדְעוֹן הִיוּ בְּשֵׁנַת 2733 לבריאת העולם, הפסוק ה-2733 מתחלת התורה לפי טעם עליון גם מדבר על המזבח: (שמות מ, כט) "וְאֶת מִזְבֵּחַ הָעֹלָה שֶׁם פֶּתַח מִשְׁכַּן אֱהֶל מוֹעֵד וַיַּעַל עָלָיו אֶת הָעֹלָה וְאֶת הַמִּנְחָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְדוּד אֶת מֹשֶׁה". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שליט"א ששנת 2715 היא ב'תשי"ה אותיות ב'ת"ה. הִינּוּ הַחֲבוּר שֶׁל נִקְדַּת הַשְּׁתִּיָּה בְּקֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים שְׁשׁוּתָה אֶת הַנְּסֻכִּים שֶׁל הַמִּזְבֵּחַ, כְּפִי שֶׁמֵרְמֵז הַפְּסוּק שֶׁהִזְכֵּרְנוּ "וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קֹדֶשׁ קְדָשִׁים".

2716 – אַבְיִמֶלֶךְ בֶּן גִּדְעוֹן הַתְּחִיל לְשַׁפוֹט אֶת יִשְׂרָאֵל.

מוֹבָא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (שמות מ, יא) "וּמְשַׁחְתָּ אֶת הַכִּיֹּר וְאֶת כְּנֹו וְקִדְשָׁתָּ אֹתוֹ" הוא הפסוק ה-2716 מתחלת התורה, ושנת 2716 לבריאת העולם כותב 'סדר הדורות' אַבְיִמֶלֶךְ שֶׁפֶט שְׁלֹשׁ שָׁנִים, בּו נִתְקַן אַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ גָּרַר כִּי הָיָה חַיֵּב מִיתָה עַל לְקִיחַת שָׂרָה כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַמִּלְאָךְ "הִנֵּךְ מֵת עַל הָאִשָּׁה" וּמֵת עַל יְדֵי אִשָּׁה שֶׁהִשְׁלִיכָה עָלָיו פֶּלַח הַרְכָּב. וְזֶה רְמֵז הַמִּלְאָךְ "הִנֵּךְ מֵת עַל הָאִשָּׁה" רוֹצֵה לֹאמַר אִשָּׁה הַזֹּאת. הִינּוּ כִּיּוֹן שֶׁהַפְּסוּק מְדַבֵּר עַל הַכִּיֹּר שֶׁמְסַמֵּל אֶת צְנִיעוּת בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, לְכֵן הוּא מְקַבֵּל לְגַלְגוּל וְתִקּוּן אַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ גָּרַר שֶׁנִּסְּהָ לְפָגוּם אֶת הַצְּנִיעוּת שֶׁל שָׂרָה אִמּוֹ, וְלְכֵן הִתְקַוּ שֶׁלּוֹ נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי אִשָּׁה. וְגַם לְפִי שִׁיטַת 'סֵדֶר עוֹלָם רַבָּה' שֶׁאַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ בְּשֵׁנַת 2734 לבריאת העולם, הפסוק ה-2734 מתחלת התורה לפי טעם עליון גם מדבר על הכיור: (שמות מ, ל) "וַיִּשֶׂם אֶת הַכִּיֹּר בֵּין אֱהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן שָׁמָּה מִיִּם לְרַחֲצָה".

2719 – תוֹלַע בֶּן פּוּאָה הַתְּחִיל לְשַׁפוֹט אֶת יִשְׂרָאֵל.

מוֹבָא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (שמות מ, יד) "וְאֶת בְּנֵי תִקְרִיב וְהִלְבַּשְׁתָּ אֹתָם כְּתָנֹת: וּמְשַׁחְתָּ אֹתָם כַּאֲשֶׁר מְשַׁחְתָּ אֶת אַבְיָהֶם וְכִהְנֵנוּ לִי וְהִיָּתָה לְהִיתָ לָהֶם מְשַׁחְתָּם לְכַהֲנַת עוֹלָם לְדוֹרָתָם" הוּא

הפסוק ה-2719 מתחלת התורה, ועל שנת 2719 לבריאת העולם כותב 'סדר הדורות' תולע בן פואה שפט כ"ג שנה מן תשי"ט עד תשמ"ב, הוא ישב בשמיר כי הוא בניהו בן יהוידע שהביא השמיר, גם תולע רמז לשמיר כי הוא תולעת. היינו כיון שהפסוק מדבר על משיחת בני הכהנים, זכה בניהו בן יהוידע כהן גדול להתמנות למלך על ישראל בשנה שמקבילה לפסוק הזה.

2781 – יפתח הקריב את בתו קרבן.

הפסוק (ויקרא ג, ו) "ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים לה' זכר או נקבה תמים יקריבנו" הוא הפסוק ה-2781 מתחלת התורה לפי טעם עליון, ובשנת 2781 לבריאת העולם הקריב יפתח את בתו לקרבן בגמר הנצחון במלחמה, כמובא במדרש: (תנחומא בחוקותי ה) יפתח הגלעדי מפני שלא היה בן תורה אבד את בתו, אימתי בשעה שנלחם עם בני עמון ונדר באותה שעה שנאמר "וידר יפתח נדר וגו' והיה היוצא וגו' והיה לה' והעליתו עולה", באותה שעה היה עליו כעס מן הקב"ה אמר אלו יצא מביתו כלב או חזיר או גמל היה מקריב אותו לפני לכה זמן לו בתו, "והנה בתו יצאת לקראתו וגו' והיה כראותו אותה ויקרע את בגדיו ויאמר אהה בתי וגו' ואנכי פציתי פי אל ה' ולא אוכל לשוב", היתה בוכה לפניו אמרה לו בתו אבי יצאתי לקראתך בשמחה ואתה שוחט אותי, שמא כתב הקב"ה בתורה שיהיו ישראל מקריבין לפני הקב"ה נפשות אדם, כתיב בתורה "אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבמה", מן הבמה ולא מן בני אדם וכו', עלה ושחטה ורוח הקדש צונחת נפשות הייתי רוצה שתקריב לפני "אשר לא צויתי ולא דברתי ולא עלתה על לבי". ויתכן שיפתח התעורר מאד להקריב קרבן, כי זאת השנה שכנגד הפסוק "ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים לה'", והואיל ולא היה בן תורה נדר באפן שאינו נכון ויצא מה שיצא, ולכן הזכירה לו בתו שהתורה דברה על הקרבת קרבנות מן הבמה ולא מן האדם, חס ושלום.

2811 - השנים בהן שפט שמשון.

הפסוקים של פרשת "נשיא חטא", (ויקרא ד, כב) "אשר נשיא יחטא ועשה אחת מכל מצות ה' אלהיו אשר לא תעשינה בשגגה ואשם: או הודע אליו חטאתו אשר חטא בה והביא את קרבנו שעיר עזים זכר תמים: ודו על ראש השעיר ושחט אתו במקום אשר ישחט את העלה לפני ה' חטאת הוא: ולקח הלהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת דמו ישפך אל יסוד מזבח העלה: ואת כל חלבו יקטיר המזבחה כחלב זבח השלמים וכפר עליו הלהן מחטאתו ונסלח לו". מתחילים מהפסוק ה-2815 מתחלת התורה עד פסוק ה-2819 מתחלת התורה והם כנגד השנים בהן שפט שמשון. [שמשון שפט את ישראל מ-2811 עד 2831] והפסוקים מדברים על חטא נשיא בישראל, שבדאי חוטא לשם שמים כמו שמשון שחטא לשם שמים כדבארנו במאמר 'מהלכיו של שמשון'. וכפי שמצינו בגמרא (סוטה י) "ויהי טוחן בבית האסורים", אמר רבי יוחנן, אין טחינה אלא לשון עברה, וכן הוא אומר, "תטחן לאחר אשתי, ועליה יכרעו אחריו", מלמד, שכל אחד ואחד הביא לו את אשתו לבית האסורים, כדי שתתעבר ממנו. וכו', ואמר רבי יוחנן, שמשון דן את ישראל כאביהם שבשמים, שנאמר, "דן

ידין עמו, כְּאֶחָד" וגו'. וְאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, שֶׁמִּשּׁוֹן, עַל שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקְרָא, שֶׁנֶּאֱמַר, "כִּי שִׁמְשׁ וּמִגֵּן ה' אֱלֹהִים". אֲלָא מַעֲתָה לֹא יִמְחַק, אֲלָא מַעֲיִן שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִגֵּן עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, אִף שֶׁמִּשּׁוֹן הֵגוּ בְּדוּרוֹ עַל יִשְׂרָאֵל. רוֹאִים שֶׁהַגְּמָרָא מְזַכֵּרָה עַל שֶׁמִּשּׁוֹן חֲטָאִים חֲמוּרִים בְּיוֹתֵר, וּמִיָּד אַחַר כֶּף מְזַכֵּרִים אֶת מַעֲלוֹתָיו הַגְּבוּהוֹת, שְׂאִין סְתִירָה בֵּין הַדְּבָרִים, כִּינּוּ שֶׁהַמְהַלֵּךְ הַפְּנִימִי שֶׁל הַפֶּל הִיא לְשֵׁם שָׁמַיִם, וְעַם כָּל זֶה בְּוֹדָאֵי הִיא צְרִיךְ כְּפָרָה כְּדִין כָּל עֲבָרָה לְשִׁמָּה. לְכֵן פְּרִשְׁת "נְשִׂיא יַחְטֵא" נִמְצָאת כֹּלָה בְּתוֹךְ שְׁנוֹת הַהֲנַהֲגָה שֶׁל שֶׁמִּשּׁוֹן. וְהוֹסִיף הַרַ"ג ר' א. כְּלִיל שְׁלִיט"א שְׁמוּבָא ב'סִדֵּר הַדּוּרוֹת' שֶׁשֶׁמִּשּׁוֹן הִיא גְּלוּל נֶדֶב שְׁלֹא רָצָה לְשִׂאת אִשָּׁה וְנִעֲנַשׁ שֶׁנִּכְשַׁל בְּבִנּוֹת הָעֲרָלִים. וְרוֹאִים שֶׁהִיא כְּאִן חֲטָא לְשֵׁם שָׁמַיִם בְּבַחֲיִנַת נֶדֶב וְאִבִּיהוּא שֶׁהִתְכַּוְּנוּ לְשֵׁם שָׁמַיִם.

2851 – חֲפְנֵי וּפְנִיחָס.

מוּבָא מֵהַרַ"ג ר' א. כְּלִיל שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּסוּק (ויקרא ה, כג) "וְהָיָה כִּי יַחְטֵא וְאָשֵׁם וְהָשִׁיב אֶת הַגְּזֵלָה אֲשֶׁר גָּזַל אוֹ אֶת הָעֵשֶׂק אֲשֶׁר עָשָׂק אוֹ אֶת הַפְּקֻדוֹן אֲשֶׁר הִפְקִיד אֹתוֹ", הוּא הַפְּסוּק ה־2851 מִתְּחִלַּת הַתּוֹרָה, וּשְׁנַת 2851 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם הִיְתָה הַשָּׁנָה הָאֲמֻצְעִית בְּתַקּוּפַת עֲלֵי שְׁשַׁפְט אֶת יִשְׂרָאֵל 40 שָׁנָה מִשְׁנַת 2830 עַד שְׁנַת 2870, וְהַפְּסוּק הַמְּדַבֵּר עַל קִרְבָּן אֲשֶׁם גְּזוּלוֹת, מְרַמֵּז עַל בְּנֵי עֲלֵי שְׁגָזְלוֹ אֶת הַקִּרְבָּנוֹת. כְּמוּבָא ב'אֲבֵרְבִנְאֵל' (ש"א ב) עִם הַיּוֹת שְׂאִימְרוּ הַבְּעָלִים שְׂרָאוּי רֵאשׁוֹנָה לְקַטֵּר הַחֶלֶב וְאַחַר כֶּף יִקַּח הַנֶּעַר מִה שְׂרִירָצָה, הִיא מְשִׁיבָהּ הַנֶּעַר שְׂאִינוּ רוּצָה בָּזָה, כִּי אִם שְׂיִתֵּן הַבֶּשֶׂר חֵי קוּדָם הַהַקְטָרָה וְאִם לֹא, יִקַּחְהוּ מֵהֶם בְּחִזְקָה. וְזֶה הִנֵּה חֲמָס וּבְזִיּוֹן לְקִרְבָּנוֹת, שֶׁהֵם הָיוּ לוֹקָחִים אוֹתָם לְרִדִּיפַת תַּאֲוָה וְשָׁמַיִם שֶׁלְּחִנָּם קוּדָם לְשִׁלְחוֹן גְּבַהַ כְּאֵלוֹ שֶׁלְּחִוֹן ה' נִבְזָה הוּא. וְכֵן חֲפְנֵי פְנִיחָס בְּגִימְטְרִיא "וְאָשֵׁם" שְׁכַתוּב בַּפְּסוּק, וְכֵן חֲפְנֵי וּפְנִיחָס בְּגִימְטְרִיא קִרְבָּן. וְהוֹסִיף הַרַ"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שְׂיִתְכֹן שְׁבִנֵי גוֹנְבֵי עֲלֵי שְׁמִסְרוּ נֶפֶשׁ לְהִבִּיא עֲצִים וּבְכוּרִים לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, עָשׂוּ תַקּוּן לְבְנֵי עֲלֵי שְׁגָבּוּ. כְּמוּבָא בְּגִמְטְרָא (תענית כח). תַּנּוּ רַבָּנָן מִה הֵם בְּנֵי גוֹנְבֵי עֲלֵי, וּמִה הֵם קוֹצְעֵי קִצְיָעוֹת, אָמְרוּ, פְּעַם אַחַת גְּזָרָה הַמַּלְכוּת גְּזָרָה עַל יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא יִבִּיאוּ עֲצִים לְמַעַרְכָּה, וְשִׁלְאוּ יִבִּיאוּ בְכוּרִים לִירוּשָׁלַיִם. וְהוֹשִׁיבוּ פְרוּזָדָאוֹת עַל הַדְּרָכִים כְּדָרְךְ שֶׁהוֹשִׁיב יְרֻבְעָם בֶּן נְבֻט, שְׁלֹא יַעֲלוּ יִשְׂרָאֵל לְרָגֶל. מָה עָשׂוּ יְרָאֵי חֲטָא שְׁבָאוֹתוֹ הַדּוֹר, הִבִּיאוּ סִלֵּי בְכוּרִים, וְחִפּוּם בְּקִצְיָעוֹת וְנִטְלוּם, וְעֲלֵי עַל כְּתַפָּם, כִּינּוּ שֶׁהִגִּיעוּ אֲצֵל פְּרִסְדָאוֹת, אָמְרוּ לָהֶם, לְהִיכֹן אֶתְּם הוֹלְכִים אָמְרוּ, לְעִשׂוֹת שְׁנֵי עֲגוּלֵי דְבִלָּה בְּמַכְתָּשֶׁת שֶׁלְּפָנֵינוּ וּבְעֲלֵי שְׁעַל כְּתַפָּנוּ, כִּינּוּ שֶׁעָבְרוּ מֵהֶם, עֲטְרוּם בְּסִלִּים וְהִבִּיאוּם לִירוּשָׁלַיִם.

כְּשֵׁם שְׂיִישׁ פְּסוּק כְּנִגְדַּת כָּל שָׁנָה כֶּךָ יֵשׁ אוֹת כְּנִגְדַּת כָּל שָׁבוּעַ

חָשׁוּב לְהוֹסִיף שְׁכַשְׁם שְׂיִישׁ פְּסוּק כְּנִגְדַּת כָּל שָׁנָה כֶּךָ יֵשׁ אוֹת כְּנִגְדַּת כָּל שָׁבוּעַ, כְּמוּבָא בְּסִפְר 'שְׁמַח מִשָּׁה' (כ) תש"א) "כִּי אוֹת הִיא בִּינֵי וּבִינֵיכֶם וְגו'" וְשִׁמְרָתֶם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי קִדְשׁ הִיא לָכֶם. עַל פִּי הַשִּׁל"ה כִּי ס' רְבוּא נְשָׁמוֹת לְיִשְׂרָאֵל, וְס' רְבוּא שְׁבָתוֹת, שְׂיִין אֲלָפִים בְּשִׁית אֲלָפֵי שְׁנֵי, וְשְׂיִין אֲלָפִים בְּיוֹם שְׁכָלוֹ שְׁבָת דְּהוּא אֲלָף הַשְּׁבִיעִי, וְכָל נְשָׁמָה נִחְצָבָה מִשְׁבָּת אֶחָד, וְהִינּוּ כְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל יְהִיָּה בֶן זוּגָד, וְהִינּוּ

כִּי קָדַשׁ הָיָא לְכֶם לְכֶם דִּיקָא וְהָבֵן. וְהֵינּוּ כִּי אוֹת הִיא, דִּידוּעַ דְּסִ' רַבּוּא אוֹתִיּוֹת לַתּוֹרָה, וְכָל נְשָׁמָה יֵשׁ לָהּ אוֹת אַחַת, וְיֻבֵן מְזָה דְּכָל שַׁבַּת גַּם כֵּן נַחְצֵב מֵאוֹת אַחַת, וְאִם כֵּן כָּל שַׁבַּת וְשַׁבַּת הוּא מִמֶּשׁ אֵיזָה אוֹת בְּהַתּוֹרָה כָּל שַׁבַּת אוֹת אַחַר, וְזֶה שְׁאָמַר "כִּי אוֹת הִיא". וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה"ג ר' א. עֲבֵרוֹן שְׁלִיט"א שְׂאֵם נִכְפִּיל אֶת מִסְפֵּר הַשָּׁנִים שֵׁישׁ לָהֶם פְּסוּק בַּתּוֹרָה הֵינּוּ 5845 בְּ52.178 שְׁבוּעוֹת שֵׁישׁ לְכָל שָׁנָה נִקְבַּל 304.980 שֶׁהוּא בְּעֶרְךָ מִסְפֵּר הָאוֹתִיּוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה. [304.805].

מִדּוּעַ הָיוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ מְטָה וְשִׁלְחוֹן וּמְנוֹרָה וְלֹא הָיָה כֶּסֶף.

מוֹבָא בְּסִפּוּר 'שְׁעָרֵי אוֹרְהָ' (הַשַּׁעַר הַשְּׁנַי הַסְּפִירָה הַתְּשִׁיעִית) הָרַ צִיּוֹן הוּא סוּד אֶל ח"י, וְהָרַ הַמּוֹרֶיָה הוּא סוּד אַדְנ"י, שֶׁהוּא סוּד יְרוּשָׁלַיִם. וְאִין הַקַּב"ה מְשַׁפִּיעַ טוֹבוֹ וְשׁוֹכֵן בִּירוּשָׁלַיִם אֶלָּא עַל יְדֵי צִיּוֹן, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: בְּרוּךְ ה' מִצִּיּוֹן שׁוֹכֵן יְרוּשָׁלַיִם וּפִירוּשׁ הַפְּסוּק מֵעַם צִיּוֹן וְעַל יְדֵי צִיּוֹן הוּא שׁוֹכֵן בִּירוּשָׁלַיִם. וְאִין בְּרַכָּה בָּאָה לְעוֹלָם אֶלָּא עַל יְדֵי צִיּוֹן כְּשֶׁהוּא מְרִיק בְּרַכּוֹתָיו בִּירוּשָׁלַיִם, כְּאָמּוֹר: "כְּטַל חֶרְמוֹן שָׁיַרְדַּע עַל הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שָׁם צִוָּה ה' אֶת הַבְּרַכָּה חַיִּים עַד הָעוֹלָם", וְהַרְרֵי צִיּוֹן הֵם נִצְ"ח וְהוֹ"ד, וּמִשָּׁם שָׁמֹן הַטּוֹב נִמְשָׁךְ עַל צִיּוֹן, וּמִשָּׁם יוֹרֵד לִירוּשָׁלַיִם. וּלְפִיכָךְ דַּע כִּי הָרַ צִיּוֹן הוּא סוּד אֶל ח"י, וְהָרַ הַמּוֹרֶיָה הוּא סוּד בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וִירוּשָׁלַיִם בְּכָלֵל, וְהָרַ עֲשׂוֹ הוּא הַצַּד הַמִּקְטָרְג מִצַּד שְׂמַאל מִבְּחוּץ, וְהַסּוּד: מִלְחָמָה לַה' בְּעַמְלַק מְדוּר דוֹר. וְזֶהוּ הַמְעַכָּב בְּבִנְיָן הָרַ צִיּוֹן וּבְבִנְיָן הַמְזַבַּח בְּהָרַ הַמּוֹרֶיָה, עַד שֵׁיגִיעַ זְמַן פּוֹרְעָנוֹתוֹ שֶׁל אָדוּם לְקַבֵּל הַנִּקְמָה מִמֶּנּוּ. וְאִימְתִי בְּזַמַּן שֵׁיִלְבְּשׁוּ בְּגָדֵי נֶקֶם הַרְרֵי צִיּוֹן, שֶׁהֵם הוֹי"ה צְבָאוֹת אֱלֹהִים צְבָאוֹת, וְיִתְיַשְּׁבוּ עַל הָרַ צִיּוֹן. וְאֵלּוּ הֵן הַנִּקְרָאִין מוֹשִׁיעִים, אֵלּוּ הֵם הוֹי"ה אֱלֹהִים צְבָאוֹת, וְהַסּוּד "וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהָרַ צִיּוֹן לְשַׁפֵּט אֶת הָרַ עֲשׂוֹ", זֶהוּ עַמְלַק בְּנוֹ שֶׁל עֲשׂוֹ, שֵׁישׁ לַה' בּוֹ מִלְחָמָה, וְהוּא הַמִּקְטָרְג כְּנֶגֶד הָרַ צִיּוֹן, וְהוּא סְמָאֵל שְׂרוֹ שֶׁל עֲשׂוֹ שֶׁשָּׁלַח יָד בְּבָרִית שְׁלוֹמִים. מֵהַ כְּתִיב בַּתְּרִיָה וְהִיתָה לַה' הַמְּלוּכָה, שֶׁהִיא סוּד הַמְּלָכוֹת, שֶׁהִיא סוּד הָרַ הַמּוֹרֶיָה, שֶׁהִיא סוּד יְרוּשָׁלַיִם, שֶׁהִיא סוּד אַדְנ"י. רוֹאִים שֶׁהַמּוֹשִׁיעִים יַעֲלוּ בְּהָרַ צִיּוֹן בִּירוּשָׁלַיִם לְשַׁפּוֹט אֶת הָרַ עֲשׂוֹ. וְכֵן נִבְיָא לְקַמּוֹ מֵהֵרָה"ג מוֹרְגֵנְשֵׁטְרוֹן שְׁלִיט"א עַל קֶבֶר דְּדוֹד הַמֶּלֶךְ ע"ה, שְׁקוֹדֵם הַגְּאֵלָה יַעֲשׂוּ תַקּוּן בְּהָרַ צִיּוֹן, וּמִשָּׁם יִמְשָׁךְ הַתַּקּוּן לִירוּשָׁלַיִם. כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (עוֹבְדִיָה א, כֵּא) "וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהָרַ צִיּוֹן לְשַׁפֵּט אֶת הָרַ עֲשׂוֹ וְהִיתָה לַה' הַמְּלוּכָה". וְרוֹאִים שֶׁתַּחֲלַת עֲלִית הַמּוֹשִׁיעִים הִיא "בְּהָרַ צִיּוֹן", שֶׁשָּׁם שׁוֹפְטִים אֶת "הָרַ עֲשׂוֹ", הֵינּוּ שְׁעוֹצְרִים אֶת הַיְגִיקָה שֶׁל עֲשׂוֹ מִצִּיּוֹן וְאֵז "וְהִיתָה לַה' הַמְּלוּכָה". וְכֵן "בְּהָרַ צִיּוֹן לְשַׁפֵּט" ר"ת צְל"ב, הַסְּמַל שֶׁל הַנוֹצְרִים שְׁמַתְנוּסַס בְּהָרַ צִיּוֹן, שְׁבוּ יַעֲשׂוּ אֶת הַמְשַׁפֵּט בְּרוֹחַנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, עַל יְדֵי הַפְּסֻקַת יְנִיקְתָם, וְכַשְׂזֶה נּוֹפֵל זֶה קַם. וְכֵן הַמִּסְפֵּר הַמְּסַתֶּר בֵּין אוֹתִיּוֹת צְל"ב הוּא 88 כְּמִנְיָן לְבִנָּה עִם הַכּוֹלֵל, לְרַמּוֹז שֶׁהַמְּלָכוֹת שְׁנַמְשָׁלַת לְלִבְנָה מִסְתַּתֶּרַת בַּתּוֹךְ הַצֶּלֶב שֶׁהַתְּלַבֵּשׁ עָלֶיהָ.

כְּתוּב (מַלְכִים ב' ד, י) "נַעֲשֶׂה נָא עֲלֵית קִיר קֶטְנָה וְנָשִׁים לוֹ שָׁם מְטָה וְשִׁלְחוֹן וְכֶסֶף וּמְנוֹרָה". שְׁמַעְתִּי קוֹשִׁיָא מֵהֵרָה"ג ר' שְׂמוּאֵל זִילְבֵר שְׁלִיט"א מִדּוּעַ הָיוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ מְטָה וְשִׁלְחוֹן וּמְנוֹרָה וְלֹא הָיָה כֶּסֶף, כְּפִי שְׁמַצִּינוּ בְּכַתּוּב (מ"ב יא, ב) שְׁקִדְשׁ הַקְּדָשִׁים נִקְרָא "חֲדָר הַמְּטוֹת". וְכֵן רוֹאִים בְּגִמְרָא (סַנְהֶדְרִין צ"ה:) שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ נִקְרָא בֵּית מְלוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֵן מִצִּינוּ בְּגִמְרָא (יוֹמָא נ"ד) וְרָאוּ רָאשֵׁי הַבָּדִים דּוֹחֲקִין וּבּוֹלְטִין וְיוֹצְאִין בְּפֹרְכַת

ונראין כשני דדי אשה שנאמר "צורו המר דודי לי בין שדי יליו", אמר רב קטינא בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגללין להם את הפרכת ומראין להם את הפרובים שהיו מערים זה בזה, ואומרים להם ראו חבתכם לפני המקום כחבת זכר ונקבה. וכן מצינו בגמרא (יומא ט:) שבית המקדש נקרא בכתוב בשם מצע שהיא מטה. וכן הכתוב (ויקרא טז ב) "כי בענן אראה על הכפרת" ס"ת לינ"ה. וכיון שמטה ושלחן וכסא ומנורה הם ד' תקוני השכינה, היה צריך להיות סמל לכלם במקדש, וכן מובא בספר 'בית ישי' (ע' שכז) שמטה שלחן כסא נר ר"ת משכ"ן, וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א ש"מטה ושלחן וכסא ומנורה", ס"ת הנא"ה. ונראה לי שב"מטה ושלחן וכסא ומנורה", ונקרא לישב לפי דברינו פון שפסא מסמל את המלכות, ועקר מקום המלכות בהר ציון שסמוך להר המוריה, לא סמלו במקום המקדש את הפסא, כי הר ציון הוא הפסא, ולכן אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד, כי כשמגיע המלך פביכול מגיע הפסא, לכן מביאים לו כסא שישב בעזרה, אבל מקום הפסא הוא בהר ציון.

וכן בזמן האבות, וכנראה שעוד קודם לכן, היה גר במקום הזה במצודת ציון, אבימלך שעשה ברית עם אברהם ויצחק. ויהושע והשופטים לא רצו לכבש את מצודת ציון מנכדי אבימלך בגלל שבועת האבות. וכשבא דוד למלך בירושלים הוא ידע את הסוד שהמלכות דקדשה שיכת למקום זה, לכן הוא פנה קודם לשם, וכיון שכבר עבר הזמן של הברית שפרתו האבות עם אבימלך, ועוד טעמים, עין שם במפרשים, דוד כבש את המקום. וכן ציון מרמזת באות שלישית בדברי אבימלך לאברהם (בראשית כ, טו) ויאמר אבימלך הנה ארצי לפניך בטוב בעיניך שב".

וכן אבימלך היה בבחינת אבי מלך, דקלפה, כדבארנו במאמר 'סוד החצי', שאבימלך בגימטריא מנחה המסמלת את המלכות, וכן אבימלך בגימטריא חצי עם האותיות, דההשפעה למלכות מתחלקת לחצי חצי. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (גלגולי נשמות א) שאבימלך נתגלגל בהורדוס שהיה מלך ישראל. וכן מצינו שאברהם ויצחק עשו עם אבימלך ברית שבועה שהיא בסוד מספר שבע המסמל את המלכות, בבאר שבע המסמלת את המלכות, כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. וכן רואים שאבימלך נסה לפגם את המלכות כשלקח את שרה וכמעט לקח את רבקה. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ב ע' מא, מד) על המדרש (ב"ר סד, ז) "ויגדל האיש וילך הלוך וגדל" א"ר חנין עד שהיו אומרים זבל פרדותיו של יצחק ולא כספו וזהבו של אבימלך. שפסו וזהבו של אבימלך יונקים מזבל פרדותיו של יצחק, דיניקת הקלפה היא מהצואה. וכן שרש נשמת דוד הוא מיצחק כמובא בזהר (וישח קסח:). וכן יצחק בגימטריא בן ציון.

בארנו במאמר 'פתח לסדור הרש"ש' שציון וירושלים שיכות ליסוד הנוקבא, שהוא היסוד שבמלכות שמקבל את השפע, ציון היא פנימיות היסוד נוקבא, וירושלים היא החיצוניות. ובלשון הספר 'שערי גן עדן' (אות ב' דוד ג) **ציון** היא גוף יסוד הנוקבא, וירושלים היא הפשר התפוח שביסוד נוקבא. וכיון שלשם מגיע כל השפע, כל הספירות מתאחדות במקומות אלו, ושם נמצא סיום הקו וחוט שייורד להאיר בכל העולמות דרך בחינת היסוד כדלעיל. וכן רואים בתפלת 'עלה ובוא' שמזכירים קודם את מלכות בית דוד שהיא הפנימי, ואחר כך את ירושלים שהיא החיצון. ואחר כך את כל עם ישראל שמקבלים משם. וזכרון משיח בן דוד עבדך. וזכרון ירושלים עיר קדשה. וזכרון כל עמך בית ישראל. וכן רואים ב'סדור הרש"ש' שביום כפור מתקנים את ציון שהיא הפנימי, ובהושענא רבא מתקנים את ירושלים שהיא החיצון. וכן כתוב (ישעי' ב, ג) "כי מציון תצא תורה ודבר ה'".

מירושלים". ורואים שמציון יוצאת תורה שהיא פנימית בבחינת יסוד, ומירושלים יוצאת נבואה, שהיא חיצונית ביחס לתורה, והיא קשורה עם ספירות הנצח וההוד שממשם יונקים נביאים, כמובא בגמרא (ברכות נח). **"והנצח" זו ירושלים**. **"וההוד" זו בנין בית המקדש**. [וכן השתלשל בגשמיות בארץ פנמה, שאחת הערים הגדולות נקראת דוד לסמל את פנימיות העולמות, והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שהשתלשל בפנמה שמו של הרב הראשי ב 57 שנים עד תשס"ח הרה"ג ר' ציון לוי זצ"ל].

ציון ברד"ק (תהילים פז, א) שפשוט **"הר ציון"** בכתובים היא **עיר דוד**, ולפעמים גם הר הבית נקרא הר ציון, בפרט כשיש לשון **"הררי קדש"** או **"הררי ציון"**. וכן מובא ב'מצודת דוד' (תהילים מח, ג) ש"הר ציון" הפונה לעיר דוד. וכן מובא בקנטרס מהגרי"מ מורנגנטרן שליט"א שדוד התגורר 33 שנים במצודת ציון, כל השנים שמלך בירושלים, ואת הר הבית הוא גלה בודאות, רק בסוף ימיו, כשגד הנביא הראה לו את מקום המזבח. ממילא רב המקומות בהם דוד מזכיר ציון בכתובים, עקר הפונה למצודת ציון. (עיי' ב'כפתור ופרח' פרק מ"א). וכן כתוב (ישעי' סד, ט) **"ציון מדבר היתה ירושלים שממה: בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוד אבתינו היה לשרפת אש"**. ורואים שיש ג' מקומות; **ציון, ירושלים, ובית המקדש**. וכפי שנבאר שבית המקדש כולל גם את ציון באבן השתיה, וגם את ירושלים. וכן המספר המסתתר בין אותיות ה"ר הבי"ת הוא 596 כמנין ירושלים, פי הר הבית הוא שרש כל ירושלים. וכן רואים בכתובים (מלכים א' ח, א) **"אז יקהל שלמה את זקני ישראל את כל ראשי המטות נשיאי האבות לבני ישראל אל המלך שלמה ירושלים להעלות את ארון ברית ה' מעיר דוד היא ציון"**. (ישעי' סב, א) **"למען ציון לא אחשה ולמען ירושלים לא אשקוט"**. (ישעי' כד, כג) **"כי מלך ה' צבאות בהר ציון ובירושלים"**. וכן אומרים בנסח "נחם" בתשעה באב, מנחם ציון ובונה ירושלים.

ונביא צטוטים בקצרה מהספר "תבואות הארץ" חקרתני על דבר ציון שהוא עיר מושב מלכי בית דוד שהוא בהר ציון ולא שיק בו שום קדשה, ואינו מקום השכינה. וודאי כל ישראל גם אינם טהורים מתרים לכנס שם. וגם בת פרעה ישבה שם, ולא נמצאה קדשה ושכינה פי אם בבית המקדש אשר בהר המוריה. ולמה מכנה דוד את הר ציון בשם קדשה, כמקדש ה' וכאהל השכינה וכמו "ואני נסכתני על ציון הר קדש", ו"ברוך ה' מציון עשה שמים וארץ", "מי יתן מציון ישועת ישראל", "יברך ה' מציון עשה שמים וארץ", ורבים כאלה אין מספר שמורים שציון הוא מקום השכינה. וגם אחר שנבנה הבית בהר המוריה מכנה ציון בשמות מעלות ונכבדות. וביותר יש לשאל ולהתמיה על הנביא ירמיה שמקונן ומתמרמר בקינותיו על חרבן הר ציון. מה היא הסבה. ואמרתי בלבי כלל גדול בדבר הזה אשר בו נבאר ונפרש מקראות הרבה אין מספר ונדע פונת הנביאים הקדושים. מציאות ומהות ישראל עומדות על ב' עמודים עמודי הבנין אשר כל ישראל נשען עליו, והם מלכות וכהנה. ולדברים היקרים האלה נבחרו ב' שבטים משבטי יה לוי ויהודה. וכנגד שני הכתרים האלה נבחרו בירושלים ב' הרים. הר ציון למלכות, והר המוריה לכהנה. פי ציון עיר דוד, שם היה מושב מלכות בית דוד שם היה המבצר המגדל והנשק אשר על ידיהם מושלים ורודים בכל העיר ומגנים על יושביה. פי לא יבא שונא וצער בעיר כי היא הנקדה הגבוהה בכל העיר כאשר הארכתני במקומות אחרים. וכן הדבר בהר המוריה שם בית ה' המקדש המקדש ושם שער

השמים. וכאשר נסובו עוונותינו ועוונות אבותינו שנחרבה ירושלים, השבת מלכות בית יהודה שנחרב הר ציון. וגם השבת עבודת הכהנה שנחרב הר המזבח הר הבית, הוא בית משכן ה', וכל קינות ויללות הנביא על ב' דברים אלה הן. על השבת המלכות ועל השבת העבודה. שנחרב בית המקדש ואין לנו לא כהן ולא עבודה ולא רוח הקדש. ובכל פעם שמקונן על השבת ממשלת יהודה הזכיר ציון. וכשמקונן על השבת עבודת המקדש והכהנה הזכיר ירושלים. "חזה ציון קרית מועדנו עיניך תראנה ירושלים" הזכיר ב' דברים ציון וירושלים. מלכות וכהנה. ומיחס לציון המלוכה, "אומר לציון מלך אלהיך", וכן "ומלך ה' עליהם בהר ציון". "והביאותים אל הר קדשי וכו' עולותיהם וזבחייהם לרצון", מורה על הר המזבח. ואין אני מחליט שציון לא מכנה כלל ועקר בשם שכנה, הלא נמצא "וידעתם כי אני ה' אלהיכם שוכן בציון הר קדש" שמכנה ציון בשם הר הקדש מקום משכן. וכן אמרנו בתפלתנו 'המחזיר שכינתו לציון'. כי ה' נצב בעדת אל בחצרות המלכים הצדיקים, וגם בית המלך מכנה בשם מקדש כן הדבר בציון. ומה שמתפללין 'המחזיר שכינתו לציון' הפונה שתשכן שכינתו בהר ציון על מלכות בית דוד.

וכן מצינו במדרש שציון היא בבחינת בית הספר, וירושלים היא בבחינת בית המשטה, והקב"ה משכים לציון ומעריב לירושלים. ונביא את דבריו: (ילקוט איכה תתרכב) "ואבקה יומם ולילה את חללי בת עמי", מי בכה כבכול הקב"ה, דומה לחכם שיש לו שני בנים משכים ומוליכן לבית הספר מעריב ומוליכן לבית המשטה. אחר ימים מתו לו שניהם והיה משכים והולך לבית הספר ולבית המשטה ובוכה, כך כיון שחרבה ציון וירושלים היה הקב"ה משכים והולך לציון ומבקש אחד מישראל שמה ולא היה מוצא שם ברנה, ומעריב והולך לירושלים ומבקש אחד מישראל שמה ולא היה מוצא שם שום ברנה.

וחשוב לצנו שאף על פי שציון וירושלים הן שתי בחינות, ויש להן מקומות חלקים בגשמיות, כיון שהן שכיכות לאותה בחינה הן מתאחדות. כפי שבארנו במאמר 'חשמל אות' שאבן השתיה בבית המקדש היה הסמל של ציון שהיה שם, וכן רואים בהושענא רבא שהוא יום האושפיזין של דוד המלך, ובו מתקנים את ירושלים כדלעיל. כי מלכות בית דוד וירושלים הן שני צדדים של אותו מטבע, וזו קשורה בזו. וכן מצינו בתרגום יונתן על הכתוב (תהילים קלג, א) "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד" כמא טב וכמא בסים למטב ציון וירושלם פתרון אחיו, ברם פחדא. ורואים שציון וירושלים הן כשני אחים המחברים יחד. וכן מובא בספר סוד המספר שש' מהרב גלזרסון שליט"א שציון וירושלים בגימטריא ברית עולם. וכן מצינו בזהר (שלא קסא:) שאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד, כי שרש נשמתם מהמקום הזה, ומתן להם לשבת שם, דשם מקומם. וכן מובא בשם הרה"ג ר' חיים עדני שליט"א ששם שפ"ו מרמז בר"ת בקרבנות הושענא רבא (במדבר כט, לב) "וביום השביעי פרים שבעה אילים שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים".

והוסיף הרה"ג ר' יעקב סיביליה שליט"א שבבית המקדש היו פונים ומתפללים לצד מערב ששם הר ציון. כמובא במשנה (סוכה נא.) הפכו פניהן ממזרח למערב ואמרו אבותינו שהיו במקום הזה אחוריהם אל ההיכל ופניהם קדמה, ומשתחוים קדמה ואנו ליה וליה עינינו. וכן מצינו בגמרא (ב"ב כה.) אין עושין בורסקי אלא למזרח העיר, רבי עקיבא אומר לכל רוח הוא עושה חוץ ממערבה וכו', מפני שהיא תדירא

בשכינה, דאמר רבי יהושע בן לוי בואו ונחזיק טובה לאבותינו שהודיעו מקום תפלה דכתיב "וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ מִשְׁתַּחֲוִיִּים". וכן המספר המסתתר בין אותיות מרכב"ה הוא 361 כמנין ה"ר ציר"ן. פי דוד המלך הוא רגל רביעי של המרכבה ושלמות המרכבה.

ישראל נהנו מסעדתו של אחשוורוש, באותה בחינה של עגל הזהב.

מצינו בזהר (פקודי רלו:) אמר רבי אלעזר בוא וראה כשעשו ישראל מעשה ההוא וגרמו לחטא ההוא, מפני מה עגל ולא עבודה זרה אחרת, שהרי מן צד בחינת הזהב יוצא פסלת, ומשם מתפשטים כל הפחות של צד השמאל, ודמות תבניתו כעגל וכו'. בוא וראה בכל היה צריך אהרן להטהר, שאלו הוא לא עשה הפעלה לא היה יוצא העגל, מפני מה לפי שאהרן הוא בבחינת הימין והוא תקף השמש, והזהב הוא מן השמש, שלולא אהרן לא נתגבר רוח הטמאה להתפלל בזהב. רואים שהעגל היה מדרגת הזהב דקלפה, שינקה מדרגת הזהב דקדשה של אהרן הכהן, דאהרן שהיה מקטיר קטרת במזבח הזהב, הוא היה סמל מדרגת הזהב דקדשה, וממנו ינקו כח לעשות את העגל.

מצינו בזהר (כי תשא קצב.) שאהרן טעה בכך שלקח את הזהב מיד הערב רב לידו, דהינו מיד ליד כמו שכתוב (שמות לב, ד) "וַיִּקַּח מִיָּדָם וַיִּצַר אֹתוֹ בַּחֶרֶט וְגו'". דאלו לא לקח מיד ליד לא היה נותן כח לסטרא

אחרא. ומצינו בזהר (שם קצג.) אמר לו הקדוש ברוך הוא לאהרן חייך שני בניך יפלו, ובשביל חטא זה ימותו, זה שכתוב "וּבְאֵהָרֹן הַתְּאֵנָף ה' לְהַשְׁמִידוֹ" מהו להשמידו אלו בניו, ככתוב (עמוס א) "וְאֲשַׁמְדוּ פְּרִיֹו מִמַּעַל" שפרי האדם בניו הם. נראה דהיתה מדה כנגד מדה, שאהרן טעה במדרגת הזהב, ולקח את הזהב מיד ליד מהערב רב, וגרם שיצא העגל. ואף על פי שכל פונת אהרן היתה לשם שמים, שבנה מזבח לה' ואמר (שם ה) "חג לה' מחר", והתכונן לעשות לצד הקדשה כמבאר בזהר שם, אבל כיון שלא נזהר ולקח מיד ליד, הענישו הקדוש ברוך הוא שבניו נכנסו להקטיר קטרת בידיים במזבח הזהב, אף על פי שנתכוננו לשם שמים, אבל לא נזהרו, ונכנסו שתויי יין ומתו, וזה היה מדה כנגד מדה, בדיוק כמו שאהרן לא נזהר במדרגת הזהב נענש שבניו לא נזהרו בקטרת במדרגת הזהב שלהם ומתו. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שהכתוב "בַּחֶרֶט" מרמז על פונת אהרן למשוך את הזמן כדי שיתחרטו. וכן הכתוב (תהילים קו, כג) "וַיֹּאמֶר לְהַשְׁמִידֵם לֹאִי מִשָּׁה בַּחִירוֹ עֲמַד בַּפֶּרֶץ לְפָנָיו לְהַשִּׁיב חַמְתּוֹ מִהַשְׁחִית" אותיות מש"ה ליד"ם, ומבאר לדברינו שהחטא היה שלקחו את הכח של משה ואהרן, מיד אהרן לידם.

נראה לבאר הענין של עגל הזהב שהיה במדבר כמו שכתוב "וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם אֱלֹהֵי זָהָב" (שמות לב, לא). דכתוב (קהלת ז, יד) "זֶה לַעֲמַת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים". וכמו שיש מדרגות בקדשה ויש מזבח הזהב, כך יש

מדרגות בטמאה, והמדרגה הגבוהה של עבודה זרה היא בבחינת זהב, לכן עשו עגל מזהב להתקשר עם בחינת הזהב שבקלפה. והחטא הזה היה חמור מכל החטאים שהיו במדבר, משום שעבדו עבודה זרה בדרגה הכי גבוהה, וזה שכתוב (שמות לב, כד) "וַאֲמַר לָהֶם לָמִי זָהָב הַתְּפָרְקוּ וְגו'", שפרקו מעליהם את מדרגת הזהב דקדשה, שהיה להם ממתן תורה, ונתנו את זה לסטרא אחרא, וזה שאמר רש"י (שם א) "וַיִּתְּפָרְקוּ לְשׁוֹן פְּרִיקַת מִשָּׂא".

מְצִינּוּ במדרש (אסתר רבה ב, א) **"בְּהִרְאֵתוֹ אֶת עֶשֶׂר כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ"**, ר' לוי אָמַר בְּגֵדֵי כְהֵנָה גְדוּלָה הָרְאָה לָהֶם. וְכֵן מוּבָא שָׁם (יא) **"וְכָלִים מְכָלִים שׁוֹנִים"** כְּלֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. נִרְאָה דְבִזְמַן שִׁישְׁרָאֵל חֲטָאוּ וְנִהְנוּ מִסַּעֲדָתוֹ שֶׁל אַחֲשֵׁרוּשׁ, גָּרְמוּ שֶׁמִּדְרַגַּת הַזָּהָב הִיָּתְה בְּיַד הַלְעָמֵת זֶה, בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה שֶׁל עֵגֶל הַזָּהָב כְּדָלְעִיל. לָכֵן בְּרַב הַשָּׁנִים פּוֹרִים שִׁיף לְפָרֶשֶׁת כִּי תִשָּׂא בָּהּ מוּבָא עֲנִין חֲטָא הָעֵגֶל, וְלָכֵן אַחֲשֵׁרוּשׁ הִשְׁתַּמֵּשׁ בְּבִגְדֵי הַזָּהָב שֶׁל אֱהֲרֹן הַכֹּהֵן, וּבְכָלֵי הַמִּקְדָּשׁ. וְלֵאחֹר שֶׁעָשׂוּ תְשׁוּבָה וְהִפְכוּ אֶת הָרַע לְטוֹב, הוֹצִיאוּ אֶת מִדְרַגַּת הַזָּהָב מִיָּדוֹ שֶׁל אַחֲשֵׁרוּשׁ לְצַד הַקְּדוּשָׁה. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁ"בְּהִרְאֵתוֹ" אוֹתִיּוֹת אֶת"ו בְּה"ר, הֵינְנוּ שִׁינְקוּ מֵאֱהֲרֹן שֶׁקְבוֹר בְּהַר הַהָר.

לָכֵן אַחֲשֵׁרוּשׁ הוֹשִׁיט אֶת שְׂרָבִיט הַזָּהָב, לְסַמֵּל שֶׁמִּדְרַגַּת הַזָּהָב יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ וְעוֹבְרַת לְצַד הַקְּדוּשָׁה. וְכֵן הַפְּסוּקִים (שְׁמוֹת לז, ב, או יא, או כו) **"וַיַּעַשׂ לוֹ זֶרֶזָהָב"** ס"ת בְּרִ"שׁ הַמְּסַמֵּל אֶת מְרַדְכֵי הַיְהוּדִי כְּמוּבָא בְּגִמְרָא (מְגִילָה י.). וְכֵן פּוֹרִים יוֹצֵא עַל פִּי רַב בְּפָרֶשֶׁת תַּצְוֶה שֶׁהִיא הַפְּרָשָׁה שֶׁל בְּגֵדֵי כְהֵנָה, לְרַמֵּז שֶׁזָּכּוּ מִחֲדָשׁ לְבִגְדֵי כְהֵנָה שֶׁל אֱהֲרֹן הַכֹּהֵן. וְכֵן מוּבָא מִהַרְבַּ אוּרֵי יוֹנְגְרִיזֵי שְׁלִיט"א שֶׁאֱהֲרֹן הַכֹּהֵן בְּגִימְטְרִיא פּוֹרִים. וּבְגִימְטְרִיא הַכְּתוּב (שְׁמוֹת כה, יא) **"וְעָשִׂיתָ עָלָיו זֶרֶזָהָב"**. וּמְבֹאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּבִפּוֹרִים זָכוּ לְמִדְרַגַּת מִזְבַּח הַזָּהָב, שֶׁהִיא מִדְרַגְתוֹ שֶׁל אֱהֲרֹן הַכֹּהֵן, כְּדָלְעִיל מִהַזָּהָר. וְכֵן אֱהֲרֹן נִקְבֵּר בְּהַר הַהָר בְּגִימְטְרִיא חֲדָשׁ אֶדְר ב' פְּעָמִים כִּי יִשְׁנֵם שְׁנֵי אֶדְרִים, וְלָכֵן יֵשׁ קֶשֶׁר בֵּין חֲדָשׁ אֶדְר לְחֲדָשׁ אָב, וּמְשֻׁנְכָנֵס אָב מִמַּעֲטִין בְּשִׁמְחָה, כִּי אֱהֲרֹן נִפְטַר בְּחֲדָשׁ אָב.

מְצִינּוּ בְּפָרְקֵי דְרַבֵּי אֱלִיעֶזֶר' (מט) **רַבֵּי פִּנְחָס אוֹמֵר שְׁנֵי עֲשִׂירִים עֲמָדוֹ בְּעוֹלָם, אֶחָד בְּיִשְׂרָאֵל, וְאֶחָד בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם, קָרַח בְּיִשְׂרָאֵל, וְהֵמָּן בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם, קָרַח שְׁמֵצָא אוֹצְרוֹת שֶׁל זָהָב שֶׁל יוֹסֵף, וְהֵמָּן שֶׁלְקַח כָּל אוֹצְרוֹת שֶׁל מַלְכֵי יְהוּדָה וְאֵת כָּל אוֹצְרוֹת שֶׁל קְדָשֵׁי הַקְּדוּשִׁים, וְרֵאָה הַמֶּלֶךְ עָשְׂרוּ וְעִשְׂרַת בְּנָיו סוֹפְרִים וְכוּתְבִין לְפָנָיו וְרָצָה הַמֶּלֶךְ לְגַדְלוֹ וְלִרְוֹמָמוּ, שְׁנֵאָמַר "גִּדְל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ אֶת הֵמָּן בֶּן הַמִּדְתָּא" וְצוּה הַמֶּלֶךְ לְהִיּוֹת כָּל עַם וְעַם כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְפָנָיו וְכוּ'. בְּאוֹתָהּ שַׁעָה מָה עָשָׂה אֱלִיָּהוּ ז"ל נִדְמָה לְחַרְבוֹנָא אֶחָד מִסְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ אָמַר לוֹ אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ יֵשׁ עַץ בְּבֵיתוֹ שֶׁל הֵמָּן מִבֵּית קְדָשֵׁי הַקְּדוּשִׁים שְׁנֵאָמַר "וַיִּבֶן אֶת בֵּית יַעֲר הַלְבָנוֹן וְגו'" וְאֵת אוּלָם הָעַמּוּדִים חֲמָשִׁים אֲמָה אָרְפוּ וְשְׁלֹשִׁים אֲמָה רְחִבּוֹ" מִיָּד צוּה הַמֶּלֶךְ לְתַלּוֹתוֹ וּכְתִיב "וַיִּתְּלוּ אֶת הַמָּן, לְקַח הַמֶּלֶךְ אֶת כָּל אֲשֶׁר לְהֵמָּן וְנָתַן לְמְרַדְכֵי וְלֵאסְתֵר. וְגַם כָּאֵן רוּאִים שֶׁכָּל הַכַּח וְהַגְדָלוֹת שֶׁל הֵמָּן בָּאוּ לוֹ מִהִינִיקָה מִמִּדְרַגַּת אֱהֲרֹן הַכֹּהֵן, שֶׁהִתְעַשֵּׂר מֵאוֹצְרוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וּבְסוֹפוֹ שֶׁל דְּבַר הָרַע הַתְּהַפֵּף לְטוֹב, וְתָלוּ אֶת הֵמָּן עַל הָעֵץ שֶׁלְקַח מִקְדָּשׁ הַקְּדוּשִׁים. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שְׁרוּאִים שֶׁהַמִּדְרָשׁ מְקַשֵּׁר אֶת קָרַח וְהֵמָּן שֶׁהֵם שְׁנֵי הָעֲשִׂירִים שֶׁעֲמָדוֹ בְּעוֹלָם, וְאֵכֵן הִגִּימְטְרִיא שֶׁל קָרַח הֵמָּן עִם הַמַּלִּים עוֹלָה ת"ה שֶׁהִיא הַשְּׁנָה בָּהּ תָלוּ אֶת הֵמָּן. וְכֵן פְּרִשְׁת עֲשִׂית מִזְבַּח הַזָּהָב, הִיא בְּסוֹף פְּרִשְׁת תַּצְוֶה סְמוּךְ לְפָרֶשֶׁת כִּי תִשָּׂא וְלִחֲטָא עֵגֶל הַזָּהָב, כִּי פְּרִשְׁתִּים אֵלוּ שְׁיִכּוֹת בְּרַב הַשָּׁנִים לִימֵי הַפּוֹרִים שְׁמֵאִיר בָּהֶם הָאוֹר שֶׁל שְׂרָבִיט הַזָּהָב. וְעוֹד שְׁמַעְתִּי מִהַרַה"ג ר' דְּנִיָּאֵל פּוּאָה שְׁלִיט"א מְדוּעַ עֲנִין מִזְבַּח הַזָּהָב הוּא בְּסוֹף פְּרִשְׁת תַּצְוֶה, אַחֲרֵי סִיּוּם הַצּוּוֵי עַל מְלֶאכֶת הַמִּשְׁכָּן וְהַבְּטַחַת הַשְּׂרָאֵת הַשְּׁכִינָה, וְכַבִּיכּוֹל הוֹצִיאוּ אֶת הַפְּרָשָׁה הַחוּצָה, וּמְדוּעַ לֹא הִכְנִיסוּ אֶת הַצּוּוֵי עַל הַמִּזְבַּח יַחַד עִם שְׂאֵר הַכֵּלִים, כְּמוֹ בְּפָרֶשֶׁת וַיִּקְהַל. וּבְאֵר שִׁישׁ כָּאֵן רָמַז עַל הַכַּח שֶׁל הַקְּטוּרֶת לְצֵאת הַחוּצָה לְעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת לְהַפֵּף אֶת הָרַע לְטוֹב, וְלִבְרַר אֶת הַנִּיצוּצוֹת. וְכֵן תַּצְוֶה הוּא מְלִשׁוֹן צוֹתָא וְחִבּוּר, וְזֶה עֲנִין הַקְּטוּרֶת שֶׁהִיא מְלִשׁוֹן לְקַטוֹר**

ולקשור את מה שבחויץ למה שבפנים. ונראה להוסיף שגם פרשת הכיור יצאה החוצה משאר כלי המשכן, ונאמרה רק בפרשת כי תשא, ומדוע לא הכניסו את הצווי על הכיור יחד עם שאר הכלים, כמו בפרשת ויקהל. ומבאר לדברינו כיון שהכיור מיעד לסלק את הקלפות מהכהנים, יש כאן רמז על הכח של הכיור לצאת החוצה לעמקי הקלפות.

וכן הבאנו לעיל מ'ספר הלקוטים' להאריז"ל (וישלח ע' צה) ש"א סממני הקטרת הם כנגד "א אלופי עשו, וכנגד המן וי' בניו. נראה דלכן מרדכי נרמז בתורה בכתוב זה, של "קח לך בשמים ראש מר דרור", כמובא בגמרא (חולין קלט:): **מרדכי מן התורה מנין דכתיב "מר דרור" ומתרגמינן מירא דכיא**. דזהו האור של מרדכי, אור הקטרת שבא ממזבח הזהב. וכן פור בגימטריא "א פעמים שם הוי"ה. וזה גם המספר של מירא דכיא. ועם המלים זה גם המספר של **מרדכי דוד**, היינו מרדכי שמשפיע לדוד, שהוא הסוד של פורים בכתבי האריז"ל. וכן אסתר נקראת **הדסה** על שם **הדס**. והדס גם כן מסמל את הקשר לבשמים. וכן מרדכי טהר את הטמא, כמובא במגלה שלקח את בית המן וטהר אותו וכו'. וגם כאן רואים שמדרגת פורים היא הפיכת הרע לטוב, בבחינת קטרת. וכן הכתוב (אסתר ח, א) "נתן המלך אחשוורוש לאסתר המלכה את בית המן" ס"ת **הכשר**, דמרדכי ואסתר הכשירו את בית המן והפכו אותו מרע לטוב. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' אברהם מייזעלס שליט"א ממונטריאל קנדה ש**כמ"ר דרור** הן האותיות שבתוך ארור המן ברוך מרדכי. מהסוף להתחלה. ומבאר לדברינו שמר דרור מסמל את הפיכת הרע לטוב, בבחינת עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ששם **אלהים** שמתהפך מטוב לרע נרמז בר"ת של הנסח עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א שהאותיות בתוך הכתוב (אסתר ז, ו) "**איש צר ואויב המן הרע הזה**" הן בגימטריא **מרדכי**. לרמז שבפנים יש ניצוץ של מרדכי, מאידך מבחויץ האותיות של "**איש צר ואויב המן הרע**". ר"ת **צוא"ה**.

וכן מובא בשל"ה (ספר שמות דרוש לשבת זכור) שהמן הוא בחינת החלבנה שבקטרת שריחה רע, והיא הסממן הנמוך ביותר בקטרת, ומרדכי הוא בחינת הקטרת, לכן הוא בבחינת מר דרור. ומרדכי הפך גם את המן לטוב, בזה שבסופו של דבר מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק, דעל ידי הקטרת גם החלבנה נהפכת לטוב. וכן מובא בספר 'מגלה עמקות' (אופן קפט) שהמן בגימטריא **חלבנה**. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א שמחתה של קטרת, מרמזת על "**תמחה** את זכר עמלק". וכן **הס"מ** נרמז ב"**סמים**", ו"**מר**" בגימטריא **עמלק**. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהקטרת היתה מנה לכל יום, אותיות **המן**. לרמז שהיא הופכת את בחינת המן לטוב. וכן הקטרת היתה **פרס** בשחרית ו**פרס** בין הערבבים, ומרמזת על מלכות **פרס** ששם היה נס פורים.

וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תש"ס ע' קכב) שהכתוב (אסתר ט, א) "**ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים**" בגימטריא הכתוב (שמות ל, א) "**מזבח מקטר קטרת**". ומבאר לדברינו, דבפורים זכו ל"**ונהפוך הוא**" בבחינת קטרת, הפיכת הרע עצמו לטוב. וכן כתוב (שם ט, כב) "**והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה**" ורואים שבפורים זכו לבחינת **ההפיכה**. וכן קטורת בגימטריא **שתייה**, המסמלת את היין של פורים שמגלה את הפנימיות, והופך את הרע לטוב. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א שבמגלת אסתר ישנם

קס"ז פסוקים כמנזן **"וְנִהְפֹד"**. וכן **'אֲדַרְבֶּה'** שמשמעותו להפוך, מרמז על חֲדָשׁ אֲדָר. ומבאר לדברינו שענין ההפוך הוא מהות החג. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שש"ח מנים שבקטרת בגימטריא **שבויים**, לרמז שהקטרת יורדת לעמקי הקלפות להעלות את הנשמות ששבויים שם. וכן ההפך בין מספר **קליפ"ה**, למספר **נצו"ץ** הוא **י"א**, לרמז ש**י"א** סממני הקטרת פועלים בתוך **הקלפה** להגיע ל**נצו"ץ** ולבררו. וכן השתלשל במשנה (אבות ה, ו) עשרה דברים נבראו בערב שבת בין השמשות, ו**י"א** אף המזיקין. לרמז שרש המזיקים ממספר **י"א**. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות שלפני **אֶהְרֹן הַכֹּהֵן הוּא לְבוֹשׁ וְסוּס** לרמז על ישועת פורים שהשתלשלה דרך לבוש וסוס. כמו שכתוב (אסתר ו, ט) **"וַיִּנְתֵּן הַלְבוּשׁ וְהַסוּס וְגו', מֵהַר קָח אֶת הַלְבוּשׁ וְאֶת הַסוּס וְגו', וַיִּקַּח הֶמֶן אֶת הַלְבוּשׁ וְאֶת הַסוּס"**. וכפי שבארנו שאֶהְרֹן הַכֹּהֵן בגימטריא פורים.

ובתקונו שעשה משה לחטא העגל כתוב (שמות לב, כו) **"וַיִּקַּח אֶת הָעֵגֶל אֲשֶׁר עָשׂוּ וַיִּשְׂרֹף בָּאֵשׁ וַיִּטְחֵן עַד אֲשֶׁר דָּק"**, נראה דמשה רצה להחזיר את ניצוצות הקדשה לשרשם לכן טחן את זה דק, להחזירה לבחינת הדק שבקטרת. כמו שכתוב (ויקרא טז, יב) **"קִטְרֵת סַמִּים דָּקָה"** דשרש עגל הזהב היה מהקטרת של אהרן הכהן. ומשה נסה לתקן את הזהב ולהחזירו לשרשו לבחינת הזהב דקדשה, אבל כן לא הספיק כיון שזה היה מג' קלפות הטמאות שאי אפשר להעלותן. אבל הקטרת היא מקלפת נגה שמערכת טוב ורע, ואפשר להעלותה לה'. ועד היום כלל ישראל סובל עבור חטא העגל. כמוכא ברש"י (שם לד), **דְּאִין פְּרַעְנוֹת בָּאָה עַל יִשְׂרָאֵל שְׂאִין בָּהּ קִצַּת מִפְּרַעוֹן עוֹזֵן הָעֵגֶל**. וכן מצינו בזהר חדש (שה"ש פב). שצרוף אותיות **ד"ק בא"ת ב"ש**, מחברות קדשה וקלפה. וכן מצינו ברש"י (במדבר ז, כ) **גִּימְטְרִיא שֶׁל קִטְרֵת תְּרִי"ג מִצּוֹת וּבִלְבַד שֶׁתַּחֲלִיף קו"ף בְּדָל"ת עַל יְדֵי א"ת ב"ש ג"ר ד"ק**. ורואים שהקטרת קשורה לתרי"ג מצות, דרך חלופי אותיות **ד"ק**, כפי שאומר רש"י שהק' של קטרת שתחליף קו"ף בְּדָל"ת. וכן **"עַד אֲשֶׁר דָּק"** בגימטריא קליפת נגה. דפעלה זו נעשית בדרך כלל בקלפת נגה, ומשה נסה לתקן את העגל באותו סוג תקון שעושים לקלפת נגה. וכן הכתוב (דברים ט, כא) **"וְאֶשְׁלַף אֶת עַפְרוֹ אֶל הַנַּחַל הַיָּרֵד מִן הַהָר"** בגימטריא **תורה**, דהנחל היורד מהר סיני הוא נחל התורה שמשפיע משם. ומשה נסה לתקן את העגל ולהחזירו לשרשו על ידי שהשליף עפרו לנחל התורה היורד מהר סיני. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ש**"דק"** בגימטריא **עגל עם הפולל**, כי פולל מסמל את שרש המלה כמוכא מהר"א חבר זצ"ל, (פתי שיערים מ"ד ומ"ו פי"ז), ומשה נסה לתקן את העגל על ידי החזרתו לשרשו בקדשה. וכן **עגל** בגימטריא **ג' קלפות הטמאות**, וזאת היתה הסבה שמושה לא יכל לתקנו. וכן **פרעון** אותיות **עו"ן פ"ר**, כפי שהבאנו מרש"י שכל הדורות סובלים מ**פרעון עוון העגל**.

מוכא בתרגום יונתן (ויקרא ט, ז) **כִּיֹּן דַחְמָא אֶהְרֹן מַדְבַּחָא בְּקַרְנֵי מִדְמֵי לְעִיגְלָא, אִיסְתַּפִּי לְמִיקְרַב לְגַבְיָהּ, בְּכֹן אָמַר לִיָּה מִשָּׁה אָנִיס מְנַדְעָד וְקָרִיב לְמַדְבַּחָא וְלֹא תִסְתַּפִּי וְעֵיבַד יֵת חֲטָאתָד וְיֵת עֲלֵתָד**. רואים שקרנות המזבח היו נדמות לאהרן כקרני עגל, ובגלל חטא העגל הוא פחד לעבד ביום השמיני למלואים, עד שמושה אמר לו **"קרב אל המזבח וגו'"**. וצריך להבין מה שיך לומר שקרנות המזבח היו נדמות כקרני עגל, ומבאר לדברינו כיון שעגל הזהב נוצר מהפך של מזבח הזהב, ומזבח הנחשת הוא החלק החיצוני של מזבח הזהב, כשראה אהרן את קרנות מזבח הנחשת הוא ראה את אותו אור שיצא החוצה ממזבח הזהב

לעשות את העגל, וכיון שהוא היה שתף בעשית העגל, אף שכונן לשם שמים, הוא פחד לגשת למזבח הנחשת ולהתעסק שוב עם האור שיוצא החוצה ממזבח הזהב.

מצינו בַּחֲז"ל (מסכת ספר תורה א, ח) **שְׁבָעִים זְקָנִים כָּתְבוּ הַתּוֹרָה לְתַלְמֵי הַמֶּלֶךְ כְּתִיבָה יוֹנִית, וְהָיָה אוֹתוֹ הַיּוֹם קָשָׁה לְיִשְׂרָאֵל כִּיּוֹם שֶׁעָשׂוּ אֶת הָעֵגֶל, נִרְאָה לְבָאֵר דְּכַשֵּׁם שֶׁחֲטָא הָעֵגֶל הָיָה שֶׁהוֹרִידוּ אֶת מִדְרַגַּת הַזֶּהָב שֶׁל אַהֲרֹן הַכֹּהֵן לְקַלְפּוֹת הַטְּמָאוֹת, וַיֵּצֵא מִזֶּה הָעֵגֶל, כִּף כָּאֵן שֶׁהוֹרִידוּ אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה לְלִשׁוֹן יוֹנִי, שֶׁשִּׁיָּד לְקַלְפּוֹת הַטְּמָאוֹת, הִיְתָה בְּזָה בְּחִינָה שֶׁל חֲטָא הָעֵגֶל.**

כֵּן נִזְכָּה לְגַאֲלָה הָעֵתִידָה שֶׁנֶּאֱמַר "עַתְּ צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמֶּנָּה יוֹשַׁע" (ירמיה ל, ז) מִמֶּנָּה אוֹתִיּוֹת מִהֶמֶן, שֶׁמַּעֲמִיד עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ קָשָׁה כְּהֶמֶן, עַד שֶׁעוֹשִׂים תְּשׁוּבָה וְזוֹכִים לְגַאֲלָה, וְזוֹכִים לְמִדְרַגַּת מִזְבַּח הַזֶּהָב בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

שְׁמוֹת הַרְחֻבוֹת בְּשִׁכּוֹנַת גְּבַעַת שְׁאוֹל בִּירוּשָׁלַיִם

וְכֵן הִשְׁתַּלְשְׁלוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת בְּשִׁכּוֹנַת גְּבַעַת שְׁאוֹל בִּירוּשָׁלַיִם שְׁמוֹת הַרְחֻבוֹת הַחוּצִים אֶת הַשְּׁכִינָה, רְחוֹב רַבִּי חַיִּים וַיִּטָּאֵל ז"ל, רְחוֹב רַבִּי יִשְׂרָאֵל נֶאֱגִדָּה ז"ל, רְחוֹב רַבִּי שְׁלֵמָה אֶלְקָבֶץ ז"ל, וְרְחוֹב רַבִּי מִשֶּׁה קוֹרְדוֹבִירוֹ ז"ל. כָּל אֵלּוּ מִצַּד יָמִין, וּבְהַמְשָׁךְ מִצַּד שְׁמָאל רְחוֹב עַמְרֵם גָּאוֹן ז"ל, רְחוֹב נִטְרוֹנָאִי גָּאוֹן ז"ל, וְרְחוֹב בַּעַל הַשְּׂאִילִתוֹת ז"ל, וְרוֹאִים דְּבַר פְּלֵא שֶׁהַרְחֻבוֹת הַמַּחְבְּרִים אֶת בַּעֲלֵי הַקְּבֵלָה לְבַעֲלֵי הַפֶּשֶׁט, הֵם רְחוֹב יוֹנָתָן בֶּן עֻזִּיאֵל, וְרְחוֹב אוֹנְקֵלוֹס הַגֵּר, וַיֵּשׁ כָּאֵן רִמְזוֹ שֶׁשְׁנֵי אֵלּוּ שֶׁתְּרַגְּמוּ אֶת הַתּוֹרָה לְהוֹרִידָהּ מֵעוֹלָם לְעוֹלָם, הֵם סוֹד הַחֲבוּר שֶׁל עוֹלְמוֹת הַתּוֹרָה בֵּין הַסוֹד לַפֶּשֶׁט, כְּפִי שֶׁנֶּבְאָר שֶׁחֲבוּר חֲלָקֵי הַתּוֹרָה מִמְשִׁיף אֶת הַחֲבוּרִים עַד עַמְקֵי הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי וְהַקַּלְפוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת תְּרַגּוּם. וְכֵן רוֹאִים דְּבַר פְּלֵא שֶׁהִשְׁתַּלְשַׁל בְּרְחוֹב חַיִּים וַיִּטַּל שֶׁקָּשָׁה לְהַפְּנִס אֵלָיו, וְהוּא לֵאל מוֹצֵא וְעוֹלִים אֵלָיו בְּמִדְרַגּוֹת, לְרַמֵּז עַל כְּתָבֵי הָאֲר"י שֶׁלֹּא קָל לְהַפְּנִס אֵלֵיהֶם וְעוֹלִים אֵלֵיהֶם מִדְרַגָּה לְדְרַגָּה, וְכֵן הַסְּמִטָּאוֹת שֶׁנִּכְנָסוֹת לְרְחוֹב הַיָּינוּ יוֹנָתָן בֶּן עֻזִּיאֵל וְאוֹנְקֵלוֹס, הֵן צְרוּת וְקִטְנוֹת לֵאל מִדְרַכָּה, לְרַמֵּז עַל הַקָּשִׁי לְהַפְּנִס לְלִמּוּד כְּתָבֵי הָאֲרִיז"ל. וְכֵן בְּרְחוֹב קוֹרְדוֹבִירוֹ הִשְׁתַּלְשַׁל אוֹתוֹ דְּבַר מִמֶּשׁ, לְרַמֵּז שֶׁקָּשָׁה לְהַפְּנִס לְכְתָבֵי הַרְמ"ק. מֵאִידֶךָ רְחוֹבוֹת נֶאֱגִדָּה וְאֶלְקָבֶץ אֵף שֶׁהָיוּ מְקַבְּלִים, הוֹאִיל וְחֲבָרוּ שִׁירִים וּפִיּוּטִים לְהַמּוֹן הָעַם, כְּמוֹ 'ז'ה רְבוֹן' וְ'לָכֶה דוּדִי' נִשְׁאָרוּ רְחוֹבוֹת פְּתוּחִים עִם כְּנִיסָה זוֹרְמָת, כִּיּוֹן שֶׁהֵם חֲבָרוּ אֶת הַקְּבֵלָה לְכָל הָעַם בְּשִׁירֵיהֶם וּפִיּוּטֵיהֶם. וְכֵן רוֹאִים שֶׁרְחוֹב כְּנַפֵּי נְשָׂרִים מַחְבֵּר אֶת כָּל הַרְחֻבוֹת שֶׁהִזְכַּרְנוּ וּמוֹבָא בְּסִפְר 'עֵץ הַדַּעַת טוֹב' שֶׁכְּנַפֵּי נְשָׂרִים מְסַמְלוֹת אֶת הַדְּרָךְ [רְחוֹב] שְׁמֵתָאִים לְהַשְׁגַּת הַתּוֹרָה, וְנִבְיָא אֶת דְּבָרָיו: (יתרו) **וְלָמָּה עֲקַמְתָּ הַדְּרָךְ לְהוֹלִיכֵנוּ לְמִדְבַּר שָׁמַם, הַטַּעַם הוּא כִּי אַחַר שֶׁתְּכַנְסוּ לְאַרְץ תִּהְיוּ טְרוּדִים בְּמַחְשָׁבָה וּבְמַעֲשֵׂה, אֲבָל עַתָּה שְׂאִין לָכֶם שׁוּם טְרֻדָּה מִהַטְרָדוֹת, וְאַפְלוּ טְרַדַּת דְּרָכִים אִין לָכֶם, כִּי עַל כְּנַפֵּי נְשָׂרִים אֲנִי מוֹלִיךְ אֶתְכֶם, אִין שַׁעָה טוֹבָה כְּזוֹ לְקַבֵּל הַתּוֹרָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֶפְרַיִם צֶלְעֵר שְׁלִיט"א שֶׁגַּם בְּעִיר 'בְּנֵי בְּרַק' הִשְׁתַּלְשַׁל רְחוֹב הָאֲר"י כְּסִמְטָה קְטָנָה שֶׁנִּכְנָסִים אֵלֶיהָ רַק מִהַצַּד, וּפְלֵא שֶׁהַסְּמִטָּה הַזֹּאת מְסַתֵּימָת בִּישִׁיבַת פּוֹנִיבִז' וּמֵאַחֲרֵי הִישִׁיבָה מוֹל הַסְּמִטָּה יִשְׁנוּ רְחוֹב אֲבִי וְרַבָּא, אוֹלֵי לְרַמֵּז עַל אִם הִישִׁיבוֹת שֶׁתְּפַקִּידָה לְחֲבֵר אֶת הַיּוֹת דְּאֲבִי וְרַבָּא לְכְתָבֵי הָאֲרִיז"ל, וְלִשְׁלֵב אֶת כָּל הַפְּרָדִ"ס יַחַד.**

צ"ץ תשע"ו נרמז בכתוב "אויביו אלביש בשת ועליו יציץ נזרו".

מצינו בזהר (שלח קעג:) שהבשורה על הגאולה תבא דרך התורה, וההר הגבה שמבשרת ציון תעלה עליו, הוא הר העברים של משה. ונביא את דבריו: "על הר גבה עלי לך מבשרת ציון וגו'". "על הר גבה" זה ודאי הר העברים, מקום שמשנה נקבר בו. והרי פרושה, ששכינה תעלה לשם ותבשר לעולם. ולפי זה מבאר מדוע הפסוק אומר למבשר לא לפחד. (ישעי' מ, ט) "על הר גבה עלי לך מבשרת ציון הרימי בכח קולך מבשרת ירושלים הרימי אל תיראי אמרי לערי יהודה הנה אלהיכם". כיון שהבשורה היא דרך התורה צריך עז ותעצומות ללחם מלחמתה של תורה. וכן עזות קשורה עם המצח, כמובא בגמרא (תענית ז:). ומלך המשיח נקרא צמח, אותיות מצח. וכן רואים בעולמות הרוחניים ששם מ"ה החדש המתקן את שבירת הז' מלכים יוצא ממצח דא"ק, כמובא ב'אוצרות חיים' להאר"ז"ל (הברודים פרק ג). וכן מובא ברמ"ד ואלי שציץ שלובשים על המצח בגימטריא קץ. וכן צ"ץ תשע"ו נרמז בכתוב שנאמר על הרמת קרן דוד: (תהלים קלב, יח) "אויביו אלביש בשת ועליו יציץ נזרו".

וכן תורת פל"א נרמז בכתוב (שמות כח, ב) "ועשית בגדי קדש לאהרן אחיד לכבוד ולתפארת", דבגדי כהנה מסמלים את העולמות שמלבישים בבחינת לבוש זה על זה, ומעבירים את התורה דרך בחינת פלא מעולם לעולם. כמובא בזהר (ויקרא ז:): "כשמן הטוב על הראש", ואותו שמן נמשך בראש המלך, ומראשו לכבוד הזקן הקדוש, ומשם נמשך לכל אלו לבושי כבוד שהמלך מתלבש בהם, זה הוא שכתוב "שירד על פי מדותיו". דהזקן מסמל את העולם שלמעלה, וממנו יורד השפע לעולמות שהם בבחינת שאר בגדים, עד שמגיע לאפוד, וממנו לחשן, שמסמל את העולם. וכן מובא בלק"ת להאר"ז"ל (פ' תולדות ע' פב) "ירד על פי מדותיו" פרוש על מדת י"ו שהם שערות, שהם י"ו. וכן תר"ת בגימטריא 1000 סוד האלף שהוא אותיות פל"א. ולכן בגדים אלו הם בבחינת תפארת, דהם מסמלים את עמוד האמצע שמחבר את העולמות שנקרא תפארת. וכן "לכבוד" אותיות וק"ד כ"ב, היינו הבגדים מסמלים את העולמות שהם הולך של כ"ב אותיות שמשתלשלים מהאות אל"ף שמשתלשלת לפלא. וכן מצינו על בגדי כהנה בזהר (פקודי רלב:) הלבושים כלם עומדים בסוד השש. וכן "ועשית בגדי קדש לאהרן" ס"ת שת"ן המסמלים את היסוד בבית המקדש כדבארנו במאמר 'חשמל אות'.

ולכן אומרים לפני העמידה את הפסוק "נורא תהלות עשה פלא" שמסמל את חבור העולמות. וכן שמעתי מהרה"ג ר' דניאל טויטו שליט"א שאבי"ע ר"ת המברך את עמו ישראל בשלום, כי כאן מסיימים לבנות את הד' עולמות שמחברים יחד לפני שירדים למקומם אחרי התפלה. וכן בקבלת שבת אחרי שמכניסם בסדור הרש"ש להעלות את בי"ע דאצילות לאצילות, אומרים "ה' יברך את עמו בשלום". ר"ת אבי"ע (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א).

בעזהשי"ת אנו שמחים להודיע על פתיחת
קו טלפון של סוד החשמל מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה
שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

025805801 > 1 > 3 >

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ולא מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע לא מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינות שלהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל בספר הזהר ובשאר ספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כַּדְבָרֵי הַזֶּהר בְּפִרְשֵׁת נֶשֶׂא, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מְאִילָנָא דְחַיֵּי דְאִיהוּ הַאי סֵפֶר הַזֶּהר יִפְקֹון בֵּיה מְגָלוֹתָא בְּרַחֲמֵי.

רַבִּי יַעֲקֹב צֶמַח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ" שְׂאִינָם עוֹסְקִים בְּחֻכְמָה הַזֹּאת הַמְמַהֶרֶת אֶת הַקֶּץ, וְלָזֶה אֵין מְשִׁיחַ בָּא, כִּי אֵין מְדַרְשׁ קְבוּעַ בְּכָל עִיר וְעִיר כְּמוֹ שֵׁישׁ בְּעֶסֶק הַתְּלֻמוֹד, וְלָכֵן "אֵינָנו", אֵין בְּנֵיהָ מוֹשְׁכִים וּמְמַהֲרִים אֶת הַמְשִׁיחַ.

בַּעַל הַגּוֹב"י עַל 'עֵץ חַיִּים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). הַעֲנִיִּים וְהַהֲרוּגִים בְּזִמְן הַגְּלוּת תוֹבְעִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה אֶת הַתְּלַמִּידֵי חֻכְמִים שֶׁלֹּא לְמַדּוֹ קִבְּלָה, וּמַעֲנִישִׁים אוֹתָם עַל כֵּן.

רַבְּנוּ ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו כל יום חובת לימוד בספר הזהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל, מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח, ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו', ומי שאצלו במסגרת עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

מדור גלגלים בתורה

תקציר גלגלים מתוך הספר 'משברי ים גלגל החוזר בתורה', שחיבר אחי הרה"ג ר' שמואל פיש שליט"א
בספר מתבארים באריכות מאות גלגלים בתורה. ניתן להשיג בטל: 036188995

כבוד רבו, רבו של רבו, ואביו

[מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל:

- א.** יש נידון באחרונים אם אדם חייב לכבד את רבו של רבו (בתורת כבוד תלמיד חכם פשיטא שחייב, והנידון לגבי דין "כבוד רבו" שהוא כיבוד חמור ועדיף יותר). שיטת השארית יוסף שחייב לכבדו והוא גם קודם לרבו מטעם שאתה ורבך חייבים בכבודו.
- ב.** במשנה [ב"מ ל"ג ע"א] תנן שאע"פ שרבו קודם לאביו אבל אם אביו חכם אז אבידת אביו קודמת. ואילו גירסת הרי"ף ושאר ראשונים שדווקא אם אביו שקול כרבו אז אביו קודם לרבו. ולגירסא ושיטה זו מיוסד גלגלנו.
- ג.** פסקו הריטב"א והר"ן והב"י שגם אם תלמיד התחכם ונהיה גאון יותר מרבו עדיין מחוייב לכבד את רבו. (ויש חולקים) ולשיטה זו מיוסד גלגלנו.

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

0533109982 טל: fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך
מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<http://beta.hebrewbooks.org/53606>

קישור להורדת ספר על גאולה בתשע"ו מאת כי לה' המלוכה

www.sod1820.org/sod.pdf

קישור להורדת עלוני סוד החשמל לשנים תש"ע - תשע"ג

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1722>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ד

[Page=1&ArticleID=12030&http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890](http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890)

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ה

[Page=1&ArticleID=12834&http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890](http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890)

קישור לארכיון השיעורים והעלונים

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

סוד החשמל 400 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsTa1B6UT-XOPxMOg0L8LFD>

סידור הרש"ש 37 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsRpQM-VAJ6yf9Lw6Bkvw3P>

קישורים לעשרים ואחד שיעורים בקבר דוד המלך:

www.sod1820.org/f/k1.mp4

www.sod1820.org/f/k2.mp4

www.sod1820.org/f/k3.mp4

www.sod1820.org/f/k4.mp4

www.sod1820.org/f/k5.mp4

www.sod1820.org/f/k6.mp4

www.sod1820.org/f/k7.mp4

www.sod1820.org/f/k8.mp4

www.sod1820.org/f/k9.mp4

www.sod1820.org/f/k10.mp4

www.sod1820.org/f/k11.mp4

www.sod1820.org/f/k12.mp4

www.sod1820.org/f/k13.mp4

www.sod1820.org/f/k14.mp4

www.sod1820.org/f/k15.mp4

www.sod1820.org/f/k16.mp4

www.sod1820.org/f/k17.mp4

www.sod1820.org/f/k18.mp4

www.sod1820.org/f/k19.mp4

www.sod1820.org/f/k20.mp4

www.sod1820.org/f/k21.mp4